

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

4
STATENS PÆDAGOGISKE
STUDIESAMLING
FRÈDERIKSBERG ALLE 22

770

V

FAREVEJLE HØJSKOLE

SØLV- SNOREN

61. årgang

Nr. 2

1971

BRYLLUPSTALE

Bryllupstale i Fårevejle kirke den 22. juli 1971 for brudeparret Shinko og Yoshiaki Suwama.

Af Olaf Roesgaard.

»Med Himmeriget er det ligesom med en skat, der var skjult i en mark, og en mand finder den og holder det hemmeligt, og af glæde over den går han hen og sælger alt, hvad han ejer, og køber den mark.« (Mt. 13, 44).

Når man på en bryllupsdag taler om en skat, falder det naturligt at tænke på en bestemt skat. I dag modtager I begge en dyrebar skat – nemlig et løfte fra et andet menneske – fra det menneske, der betyder mest for jer. Med det menneske skal du fra i dag opleve et menneskeliv i fællesskab. Sammen skal I opleve, hvad fremtiden må bringe af glæde og sorg. Det er ondt at opleve en sorg alene, men oplever man den sammen med det mest dyrebare menneske, man kender, kan der selv i sorgen være en velsignelse. – Kan der mon tænkes nogen større skat i vor verden end det, at to mennesker elsker hinanden?

Denne skat modtager I frit. Men der er dog en pris. For at det daglige samliv skal være harmonisk, må visse »kranter« slibes af, men det kan vel ikke kaldes nogen høj pris. Alvorligere og vanskeligere er det måske, at I sammen med gaven får et ansvar, og hvis I flygter fra det, ødelægger I ægteskabet. I nogen grad må I give afkald på personlig frihed – nemlig friheden til kun at tænke på egen fordel.

Der er ikke tale om at »sælge alt, hvad I ejer«, men alt, hvad der ikke kan forenes med kærlighed til den anden, må efterhånden luges bort.

»Med Himmeriget er det ligesom med en skat«, sagde Jesus. Den skat, Han tænkte på, var ikke ægteskabet, men Guds nåde. Skatten er at tro på Kristus. Det kan vi ikke sammenligne med et

ægteskab. Guds kærlighed og menneskers kærlighed kan ikke sammenlignes. Et ægteskab kan gøres til en lukket verden, hvori der kun er plads til to. Mon der i virkeligheden ikke findes mange, som på den måde lukker sig ind i en snæver tilværelse. At tro på Kristus er noget helt andet. Det er en åben verden. Fra Ham modtager vi synders forladelse. Vi modtager det, at vide, at Han er med i vort liv. Det medfører ansvar overfor vor næste. Det medfører en forpligtelse til at elske vor næste, som om det havde været os selv – at leve med i vor næstes glæde og i hans sorg.

Hvem er da vor næste? Det kommer nok an på situationen, men vor ægtefælle er da i hvert fald vor næste.

Så lad os da bede om, at jert ægte-
skab må være under Hans velsignelse,
at I må elske hinanden på den måde,
Han ønsker det, og at I sammen må tage
imod Hans nåde.

Til lykke med dagen.

P.S.

Shinko Sakai er velkendt af E. 70 og
F. 71, og vi bringer med glæde et bil-
lede af Shinko og hendes mand samt
en oversættelse af den tale, som lærer
Roesgaard holdt på japansk. *red.*

Udsendelsesgudstjeneste og -fest

for Martha og Olaf Roesgaard den 5.-9. 1971

Den festlige dag indledtes med guds-
tjeneste i Fårevejle kirke, som Esther og
Tage Jensen havde pyntet smukt. Fhv.
sognepræst, dr. teol. N. Nøjgaard var
formand for den danske afdeling af
Den nordiske kristne Buddhistmission,
da Roesgaards blev udsendt første gang
i 1963, og det var ham, der prædikede
og holdt udsendelsestalen.

Dr. Nøjgaard udtrykte taknemmelig-
hed over, at kirken var blevet stillet til
rådighed, og at man således ville med-
virke til at give Martha og Olaf Roes-
gaard en festlig udsendelse. Dr. Nøj-
gaard beskrev det sted, hvor Roesgaard
skal virke. Det hedder Shin Re San og
ligger mellem Tokyo og Kyoto. Arbej-
det er tredelt: en administrativ, under-
visningsmæssig og en forkyndende ger-
ning. Af hensyn til det sidstnævnte er
det en glæde, at Roesgaard nu er ordi-
neret og kan foretage alle kirkelige hand-
linger. Han omtalte Roesgaard som en
rolig og besindig mand med stor kon-
takt evne og fin forståelse af den japan-
ske psyke, ligesom det er en stor fordel,
at han taler japansk. Han sluttede med
at udtrykke de bedste ønsker for deres
fremtidige virke i Japan.

Olaf Roesgaard talte dernæst og sag-
de bl. a.: For mere end hundrede år si-
den rejste en italiensk munk til Japan
for at virke som missionær. Han var
forklædt som japaner, men blev gen-
kendt straks ved ankomsten og blev

kastet i fængsel. Det ægtepar, der blev
sat til at passe på ham, blev imidlertid
også kristne, og de endte sammen med
munken deres dage i fængslet uden at
komme i kontakt med andre.

Man kan med rette spørge, om den
mands gerning i Japan var lykkedes. Det
vil være naturligt at kalde den for en
fiasko. Han havde kastet sig ud i noget,
som han ikke havde gennemtænkt i for-
vejen.

Men mon ikke tilhørerne har gættet,
hvor jeg vil hen? Jesus fortalte engang
en lignelse om hundrede får, hvoraf det
ene blev væk. Det blev fundet, og der
blev større glæde i himlen over dette
ene får end over alle de andre.

Man kan altså sige, at munkens ger-
ning var lykkedes, selv om han næppe
selv har følt det. Resultaterne er Guds
sag. Vi kan ikke tænke i guddommelige
baner, vi må blot takke Gud, fordi vi
får lov at kende Ham.

Efter gudstjenesten var der middag
på højskolen, og her deltog en del af
medarbejderne i Den nordiske kristne
Buddhistmission.

Professor Hother Paludan, der har
besøgt Shin Re San, gav en levende
skildring af stedet og sluttede med at
ønske Guds rige velsignelse over Mar-
tha og Olaf Roesgaards gerning på det
sted.

Ved aftenfesten, hvor såvel Marthas
som Olafs forældre var til stede, blev

hovedtalen holdt af den nuværende formand for Buddhistmissionen, pastor Frede Bøss, Esbjerg, der udtalte:

I en tid, hvor det er vanskeligt at få missionærer, er det en stor glæde, at M. og O. Roesgaard har sagt ja til at tage opgaven derude i Japan op påny. Det er vigtigt, at det er mennesker, der har respekt for den kultur, som missionen møder derude. I denne forbindelse kan man ikke tale om hedenskabets mørke. Derfor er det vigtigt at få en dialog i stand – med respekt for japansk livs- og menneskesyn – men også med en klar bevidsthed om, hvilket ærinde I er udsendt i. Der skal ikke forkyndes om Vestens overlegenhed og kultur, men om Kristus, og I må ikke tabe troen på denne opgave. Realiteterne må ikke skræmme. I bliver omgivet af japansk natur, men også japanere, og I skal møde dem i kærlighed, som brødre, søstre, medmennesker. Denne opgave ligger fast, og da I kender stedet, sproget, medarbejderne, og vi kender jeres vilje til at gå ind under de givne vilkår, håber vi og beder om, at gerningen må lykkes.

Der var prolog læst af Mikkel, og skolens kor under ledelse af fru Jeppe-

sen sang nogle sange. Ved kaffebordet havde en lang række talere ordet.

Missionær Ellen Lund, der havde besøgt Roesgaards under deres første ophold i Japan, udtrykte sin store glæde over, at de igen måtte få deres virke derude.

Jeg tolkede skolens tak til Roesgaards i følgende ord:

»Den 22. juli 1956 var jeg i Roesgaards hjem i Tørring præstegård ved Lemvig. Jeg var indbudt til at tale ved et ungdomsmøde, og før mødet, som skulle foregå i det fri, var jeg indbudt til kaffe. Olaf Roesgaards mor spurgte da: »Hvor mange børn har De?« Da vi kort forinden havde fået nr. 5, rakte jeg 5 fingre frem. Men fru Roesgaard rakte begge hænder frem og sagde: »Jamen, vi har 10!« På det tidspunkt kunne ingen vide at Olaf og jeg skulle komme til at virke sammen på Fårevejle Højskole. – Da jeg kom hjem fra mødet i Tørring præstegård, skrev jeg ned under den tale, jeg havde holdt: »Pastor Roesgaard sluttede mødet, og hans tema var: »At sige ja – et helt ja!

At sige nej – et helt nej!«

Disse ord kan vi også bruge i dag, hvor Martha og Olaf har sagt et helt ja til

at gå ind i missionærgerningen igen. Men inden I drager ud, skal I have en varm hilsen fra denne skole, hvor I helhjertet har virket i to år. I tilførte lærerstaben noget meget værdifuldt: udsyn, horisont, overblik, og I forstod at delagtiggøre eleverne og os i noget af det, I var besjælet af. – Men på tomandshånd med Olaf var det tydeligt, at der var en streng, der dirrede, når talen faldt på Japan. Her var en række ubesvarede spørgsmål. Hvorfor så kort derude. Hvorfor skulle sygdom hindre en fuldførelse af gerningen? Jo, der var nogle løse trånder!

Da opfordringen kom til at drage ud igen, da var det, ligesom brikkerne faldt på plads. Det var tydeligt for os alle, at der kom en egen ro og samletthed over jer. Det lyste ud af jer: »Vi må blive brugt igen!« – Det var et svar på bøn, og den vidnede om erfaring, I har, må igen komme til udfoldelse – i de rette omgivelser. – Tak for stor loyalitet, for medleven, for et helt ja til at virke ved Fårevejle Højskole. Vi håber, I gemmer mindet om denne skole i hjerte og sind, og vi vil da gerne hjælpe lidt med hukommelsen og overrække jer et billede af Fårevejle Højskole, og vi vil tro, at når I skal se tilbage – også over to års virke her, at I da må sige:

»Se, skal jeg alt fortælle
fra mine ungdomsår,
hvad skæbne og tilfælde
mig da for hånden var,
jeg kan dog andet ej
end i forundring falde
ved Guds husholdnings vej.«

Lærerstabens hilsen og tak blev bragt af forstanderinde, frk. Grete Brundt, der sagde:

I onsdags var lærerstaben i Roskilde og overværede ordinationen af Olaf Roesgård. Jeg tror, vi alle syntes, at det var en stor oplevelse. Bagefter stod vi udenfor kirken – vekslede håndtryk – og benyttede hver især lejligheden til at få en snak med mennesker, vi kendte,

men kun sjældent møder. Jeg traf provst Balslev fra Kastellet – det sogn, hvor jeg har haft min gang, før jeg kom her til Fårevejle. Det første, han spurgte om, var, hvad der dog bragte mig til ordination i Roskilde! Jeg kan endnu – med en lidt flov smag i munden – mærke den stolthed, der lå i mit svar: »Den ene af ordinanderne har jo været lærer hos os de sidste to år.« Jeg forstod godt provst Balslevs lille smil om munden, da han svarede: »Jamen så må vi da næsten takke Fårevejle Højskole på standens vegne.« Vi i lærerstaben, på hvis vegne jeg nu vil bringe dig og Martha en hilsen, har vist ikke haft nogen indflydelse på jeres beslutning om igen at rejse til Japan som missionærer, men derfor er det alligevel sandt, at vi føler stor glæde ved at have haft jer iblandt os og nu få lov til at lade Fårevejle Højskole danne rammen om jeres udsendesfest.

Vi vil gerne sige jer begge tak for tiden; arbejdets fællesskab har jeg jo mest delt med Olaf, men indirekte har du været med i det, Martha. Hver gang jeg har spurgt Olaf om et eller andet vedrørende timeplanen, arrangementer, indkøb og lignende, har han altid svaret: »Jeg tror nok, det vil være godt sådan, men jeg skal først spørge Martha.«

Der er mange egenskaber, jeg kunne drage frem i aften, som kendetegner Roesgårds. Jeg vil sige det sådan: der er en egenskab, som der ikke findes noget navn for. Man kunne måske bruge ord som alvor eller værdighed, men det er ingen dækkende betegnelse for en egenskab, der godt kan forenes med den mest smilende munterhed. Det er den egenskab, man finder hos en tømrer, der går i gang med sit stykke træ. Han føler på det, tager mål af det, enhver tanke om skødesløshed er ham fremmed, han er på lige fod med sin opgave og samler alle sine evner om den. Det er den unavgivne egenskab, som du nu bl. a. rejser til Japan med, og du rejser

som en, der kender diplomatiets kunst til fulde. Jeg har fornylig læst Niels Fengers bog: Så kom en hæsleg jæger – og udover at hæfte mig ved forfatterens glæde over alt, hvad der lever omkring ham, er jeg standset op ved to grønlandske vendinger. Den ene hedder *imaka*, hvilket betyder: måske, gad vidst, højst sandsynligt, det kan godt være. Det har du brugt ofte – i situationer, hvor du så det fornuftige i at svare sådan. Og du skabte fred med det til forskel fra nogle af dine kolleger, heriblandt mig selv, som ofte har syntes, at det var så nødvendigt at komme med egne uforgribelige meninger, der æggede til uro. Hvor har det mange gange været godt at høre dit: imaka! Den anden grønlandske vending lyder: *ivdli nalagak*, d.s.v., det er dig, der er herre og mester (underforstået: hvorfor du selv må redde kastanjerne ud af ilden). Jeg har aldrig følt mig som mester overfor dig, og jeg har heller aldrig haft grund til det, men du har altid behandlet mig, som var jeg din mester, og jeg har altid kunnet stole på din loyalitet i det fællesskab, som en lærerstab udgør, og det vil jeg gerne sige tak for.

Og nu ligger opgaverne forude for jer begge, og jeg ville gerne lade min tak for disse arbejdsår sammen munde ud i et ønske for den opgave, I har påtaget jer. Lærerstaben vil give jer et billede af altertavlen i Fårevejle Kirke, den kirke, I i dag er blevet udsendt fra, og jeg ville egentlig gerne have ladet et motiv fra denne altertavle symbolisere vort ønske. Den opgave har jeg endnu ikke formået at løse, men jeg kan udtrykke mig anderledes:

Du kom i dag selv ind på spørgsmålet: om vort arbejde kan nytte noget, og du gjorde det i relation til den italienske munk, der ønskede at virke som missionær i Japan, men som straks efter ankomsten til landet blev sat i fængsel og »kun« fik lykke til at kristne det ægtepar, der skulle vogte ham. Det lød

også fra prædikestolen, at der nødvendigvis kommer dage, hvor modløsheden griber ind over jer. Albert Schweitzer har engang sagt: Alle kendsgerninger er virkninger af åndelig kraft; de heldige af kraft, som er stærk nok, de resultatløse af kraft, der ikke er stærk nok. Og han siger de meget alvorlige ord: Min kærlighed udretter ikke noget. Det er, fordi der endnu er for lidt kærlighed i mig. Jeg er afmægtig over for den usandfærdighed og løgn, der trives omkring mig. Grunden dertil er, at jeg selv endnu ikke er sandfærdig nok. Jeg må se på, at avind og ondskabsfuldhed driver deres sørgelige spil. Det betyder, at jeg selv endnu ikke har aflagt min smålighed og misundelse. Min fredsommelighed bliver misforstået og hånet. Det kommer af, at der endnu ikke er fredsommelighed nok i mig. Altså: Hvor der er kraft, er der virkning af kraft. Ikke en solstråle går tabt. Men det grønne, som den vækker, behøver tid til at spire, og det er ikke altid sædemanden beskåret at medopleve høsten.

Du har mange gange måttet høre på mig, når jeg kun havde eet i hovedet: sygeplejens historiske baggrund, og du skal høre på mig endnu engang. I øjeblikket beskæftiger vi os med sygepleje i de gamle kultursamfund, og i sidste time hørte vi om forholdene i Palæstina. Folkets sygdomsopfattelse var næsten knyttet til deres religiøse overbevisning. De betragtede sygdom som straf fra Jahve, men i Talmud, fortolkningen af Moseloven, kan man dog læse følgende: »Alt står i Guds hånd, kun ikke forkølelse og ophedning, som man selv må vogte sig for!« Da jeg fortalte dette til eleverne, kunne jeg ikke lade være med at tænke på jer to. Det er så godt at vide, at alt står i Guds hånd. Al værdifuld virken er handling ud fra tro, og værdien af enhver handling ligger i, om der er brug for den. Der er brug for det arbejde, I rejser ud til. Den godhed, et menneske sender ud i verden, arbejder

på menneskenes hjerter og tanker. Det er vor forsømmelse, når vi ikke vover at gøre alvor af godheden. Når vi vil vælte den store byrde uden at benytte løftestangen, der gør kraften hundrede gange større. En dyb sandhed ligger i de ord af Jesus: Salige er de sagtmødige, thi de skal arve jorden.

Og til sidst – hvad enten det nu lige passer til denne lejlighed eller ej – vil jeg blot læse det salmevers af Kingo, som jeg ved, at I begge holder så meget af. Hver gang, jeg fremover synger dette dejlige vers, vil jeg ikke kunne gøre det uden også med glæde at tænke på jer to og jeres tre dejlige unger.

Skriv dig, Jesus, på mit hjerte,
du min konge og min Gud!
at ej lyst, ej heller smerte
dig formår at slette ud!
Denne indskrift på mig sæt:
Jesus udaf Nazaret,
den korsfæstet', er min ære
og min salighed skal være!

Provst Wiberg bragte Fårevejle menigheds hilsen til missionærparret. Han omtalte Roesgaards »tyvstart« som præst i Fårevejle kirke, da denne holdt bryllupstalen for det japanske brudepar, for – som provst Wiberg lunt sagde – det sprog magter jeg ikke så godt. Videre omtalte provsten, at der sikkert ikke var mange, der har kendskab til Buddhistmissionens arbejde, men han var sikker på, mange ville følge arbejdet, nu da det var en lokal mand, der var blevet udsendt. Han takkede for deres færd i sognet, og fordi de alle fem – forældre og tre børn – søndag efter søndag deltog i gudstjenesten i Fårevejle kirke.

Medlem af Buddhistmissionens bestyrelse, pastor Vilh. Hansen, Hillerød, bragte en hjertelig hilsen fra den kreds, som udsendte Roesgaards.

Tidligere missionær Sund Nielsen, Asnæs, omtalte det venskab, der var ble-

vet knyttet derude i Japan mellem familien Sund Nielsen og Roesgaards, og hvilken glæde det var at erfare, at de omtrent var naboer og kunne uddybe venskabet. Han udtalte håbet om, at de igen kunne mødes derude i det arbejde, som de begge elskede.

Olaf Roesgaards 80 årige fader tog nu ordet, og i en stærkt personlig præget tale tog han afsked med dem og overgav dem til Guds velsignelse.

Lærerinde, frk. Johanne Mikkelsen (»Mikkel«) udtalte: »Til lykke med, at I i dag skal »sendes ud«. Det er ofte sket i den tid, hvor det rygtedes, at I skulle rejse til Japan som missionærer, at folk har udtalt, at det var spændende – interessant – voveligt, ja, hvis man havde turdet sige det rent ud: vanvittigt!

En udsending er ikke en, der kommer på egne vegne, men med en ordre eller besked fra den, han eller hun repræsenterer. Det gælder også missionærerne, som har modtaget og skal viderebringe evangeliet. I missionsbefalingen, som til tider kaldes det 11. bud, hedder det: »Gå«! Altså en ordre! For mange blev det et stort spørgsmål, hvor dette »gå« skulle føre dem hen. Jeg ved, at det for jer er en lydighedshandling, noget, I må gøre. Mange tanker og overvejelser er gået forud, mange sten har ligget som hindringer, men pludselig viste de sig at være sten, som I kunne træde på og dermed komme videre. Jeg ønsker jer Guds velsignelse, som den er udtrykt i missionsbefalingen, og hvor det hedder, at Han vil være med jer alle dage, ja, helt til verdens ende.

Det sker, at vi møder mennesker, vi takker Gud for. Det kan jeg sige om jer, og vi har fået lov til »at styrke hinandens tro på Gud« – jævnfør forholdet mellem David og Jonatan. Jeg vil takke Gud for jer og prøve at vise min taknemmelighed ved trofasthed. Vi ved, det er Buddhistmissionen, der sender jer, og vi er nogle, som gerne vil slutte op

om jer, men husk, når det gælder: »Det er Gud, som har sendt jer!« Derfor: gå med frit mod og vid, at Gud er den stærkeste.«

Olaf Roesgård gav udtryk for forundring og glæde over al den venlighed og kærlighed, de havde mødt, både i gerningen på højskolen og i forbindelse med udsendelsen.

Dr. Nøjgaard sluttede den indholdsri-

ge dag med andagt, og forsamlingen sang:

Gå da frit
enhver til sit
og stole på Guds nåde!
Da får vi lyst og lykke til
at gøre gavn, som Gud det vil,
på allerbedste måde!

P. J.

Sidste nyt: Familien Roesgaard er vel ankommen til Japan.

Fårevejle Højskoles fremtid

Fra sygeplejehøjskole til efterskole.

Ved et bestyrelsesmøde i maj måned 1970 blev Fårevejle Højskoles fremtid drøftet, idet jeg kraftigt måtte henlede opmærksomheden på oprettelsen af flere og flere forskoler ved amternes sygeplejeskoler og de konsekvenser, det havde for vort elevtal. Det blev vedtaget, at man nøje skulle følge udviklingen og igen drøfte situationen efter ca. et halvt års forløb. Den 8. februar 1971 var bestyrelsen samlet, og til stede var endvidere inspektør Jørgen Olsen, undervisningsministeriet, der grundigt orienterede om situationen inden for høj-, landbrugs-, husholdnings- og efterskolerne. Da Indre Missions højskoler for tiden gennemgående har en lille søgning, medens der er stort pres på efterskolerne, var man hurtigt enige om, at fremtidsmulighederne er bedst, hvis man prøver at gøre højskolen til en efterskole.

Den 23. marts 1971 var der igen bestyrelsesmøde, og da vedtoges det, at vi skulle prøve at gennemføre endnu to kurser for vordende sygeplejersker, nemlig fra 1. august 1971 og 1. februar 1972. Trods det, at Thisted sygeplejeskole, hvortil vi sidste år sendte 12 elever, har

fået egen forskole nu, er holdet, der begyndte 1. august 1971, på 48 elever, og det er vi taknemmelige for. Til det afsluttende hold 1. februar 1972 har vi god plads og håber, at der kommer så mange, at det ikke vil føles alt for tomt.

Fra 1. august 1972 vil skolen – efter forventet godkendelse af undervisningsministeriet – gå over til at være efterskole for 16–18 årige. Da jeg er af den opfattelse, at den nye skoleform bør ledes af yngre kræfter, har stillingen som forstander været opløst ledig, og ved et bestyrelsesmøde den 14. september blev efterfølgeren antaget til tiltrædelse 1. august 1972, men dog således, at han i nogen grad lettes for sit nuværende arbejde, så han kan være med til at tilrettelægge den kommende efterskole.

Der er grund til at tro, at Fårevejle Højskole under den nye skoleform kan gå en god fremtid i møde og fortsat være en skole, der står med tilbud om en grundig uddannelse til en aldersgruppe, som i høj grad trænger til vejledning og hjælp – en påvirkning, der bygger på et kristent livs- og menneskesyn. Skolens linje lige fra 1907 vil fortsat blive fulgt.

Poul Jeppesen.

Elevfesten 1971

1. Pastor Finnerup, Helleruplund, taler.
2. Gymnastikholdet med Ejner Andersen (elev) som fanebærer.
3. Sangkoret synger under ledelse af fru Jeppesen.
4. Fru Jeppesen, lærer Roesgaard, forstander Jeppesen.
5. Det fine vejr nydes.
6. »Så kan gymnastikken godt begynde«.
7. Det store jubilæumshold fra 1921.
8. Spliid og familien Roesgård i samtale.

Efterårsholdet 1971

(E. 71)

1. Gitte Bangsbo Andersen, Rønne.
2. Lena Bauerfeind, Brønshøj.
3. Elise Boserup, Aarslev, Fyn.
4. Ellen Brøndum, Ferslev, Svenstrup.
5. Elisabeth Skovgaard Christensen, Hvalsø.
6. Mona Christensen, Riis, Jelling.
7. Beinta Christiansen, Tværaa, Færøerne.
8. Susanne Holm Eriksen, Rønne.
9. Irene Maach Hansen, Roskilde.
10. Nina Margrethe Hansen, Nr. Asminstrup.
11. Anne Henriksen, Rønne.
12. Lene Husum, Vejle.
13. Elsemarie Høper, Nyborg.
14. Birthe Kofoed Ibsen, Bødilsker.
15. Elinborg Jacobsen, Klaksvig.
16. Elin Hugger Jakobsen, Bredal, Vejle.
17. Alice Jensen, Skagen.
18. Hanne Jensen, Tikøb.
19. Lise Helvig Jensen, Roskilde.
20. Kirsten Sihm Jørgensen, Kiruna, Sverige.
21. Susanne Sihm Jørgensen, Kiruna, Sverige.
22. Karen-Margrethe Kofod, Rønne.
23. Trine J. Kofoed, Gudhjem.
24. Solveig Krogh Kristensen, Øster Alling.
25. Sigrun Laksafoss, Klaksvig.
26. Marianne Fuursted Lyskjær, Sørvad.
27. Kirsten Brunbjerg Madsen, Roskilde.
28. Margrethe Mulbjerg, Lem v. Ringkøbing.
29. Alice Feldskov Møller, Slagelse.
30. Anita D. Nielsen, Allinge.
31. Bodil Ravn Nielsen, Ikast.
32. Gerda Krarup Nielsen, Grimstrup.
33. Jette Skovsager Nielsen, Brorstrup.
34. Lisa Smedegaard Nielsen, Kibæk.
35. Lone B. Nielsen, Rødovre.
36. Esther Birgitte Pedersen, Aakirkeby.
37. Rita Feld Pedersen, Haarby.
38. Gerd Warring Poulsen, Stenløse.
39. Eva Poulsen, Skagen.
40. Inge B. Ramlov, Østervraa.
41. Anne Issing Rasmussen, Søborg.
42. Niels Oved Rasmussen, Korsør.
43. Marianne Rodam, Humble, Lange-land.
44. Mariann Schmidt, Herlev.
45. Charlotte Skjold, Fruens Bøge, Odense.
46. Sidsel Marie Toustrup, Vamdrup.
47. Brita Marie Vesth, Rutsker.
48. Erik Witting, Randers.

Højskolens historie gennem skiftende tider

I de forløbne sommermåneder har jeg nu fået samlet og tilrettelagt det væsentligste skriftlige stof som foreligger fra årene 1934 til 1945 og med disse linier siger jeg tak til enhver, som har sendt bilagsmateriale til denne del af højskolehistorien.

For at kunne komplettere højskolens historie bedst muligt gennem disse år, mangler jeg endnu følgende numre af Sølvsnoren:

Årgang 1938: Nr. 6.

Årgang 1942: Ekstranummer d. 20. marts.

Årgang 1943: Numrene: 4, 5, 6, 7, 8, 10 og 11.

Årgang 1944: Numrene: 1, 2, 4, 5, 6, 10, 11 og 12.

Årgang 1945: Numrene: 1, 2, 3, 4, 6, 8, 9, 10, 11 og 12.

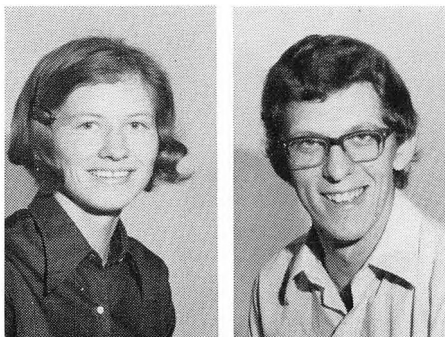
Årgang 1947: Numrene: 2, 3.

Hvem kan være med til at gøre højskolens historie komplet gennem disse år ved at sende nogle af disse numre af Sølvsnoren. - På forhånd tak.

Min adresse er som sædvanlig Tølløse.

Vald. Olsen.

Roesgaards afløser

Poul Sloth Petersen, f. d. 9.5.45 i Ryde sogn, Vinderup. Efter endt skolegang flere pladser på landet, heraf et halvt år i Schweiz, endvidere ophold på Rydhave slots ungdomsskole, Haslev udvidede højskole, og 16 mdr. indkaldt ved militæret, heraf et 1/2 år ved FN-styrken i Gaza. 9 mdr. ophold på Hammerum landbrugsskole fra nov. 66 til aug. 67. Fra 1. sep. 67 optaget på Landbohøjskolen. Dimitteret i juni 71, og fra 1. aug. 71 ansat ved Fårevejle højskole. Den 25. okt. 69 gift med Ruth Sloth Petersen (f. Jensen) f. d. 17.8.45 i Østerlars sogn. Efter endt skolegang flere pladser i huset samt ophold på Midtsjællands ungdomsskole og Tommerup højskole. Den

1.8.64 til d. 15.1.68 uddannet som sygeplejerske på Diakonissestiftelsen. Herefter ansat 1 1/2 år på Sct. Josephs hospital i København, 1 1/2 år i Sverige på Jönköpings Centrallasarett, og 1/2 år på Rigshospitalet i København.

1 barn: Kristian Sloth Petersen, f. d. 17. nov. 70 i Sct. Stefans sogn, København.

Elevforeningens regnskab 1970-71

Elevforeningens beholdning pr. 1.4. 1971 er 3.145,72 kr. Det er en fremgang i forhold til året før på 1.125,62 kr.

Den store fremgang skyldes muligvis, at der er blevet rykket mere end normalt for medlemsbidrag.

Årets indtægter var følgende:

Medlemsbidrag	10.666,00
Gaver	113,20
Renter	30,53
Total	<u>10.749,73</u>

Udgifterne var følgende:

Elevblad	8.744,11
Frimærker	330,00
Rejsegodtgørelse	50,00
Landselevforening	500,00
	<u>9.624,11</u>

Og hermed vil jeg takke for velvilje i den forløbne tid. Da jeg skal rejse, kan jeg desværre ikke fortsætte som kasserer.

Venlig hilsen

Olaf Roesgaard.

F. H. NYT

I næste nummer af »Sølvsnoren« regner jeg med at kunne bringe billeder af det lærerpar, der fra 1. aug. 1972 skal

lede den påtænkte efterskole, der nok kommer til at hedde:

Odsherreds Efterskole,
adr.: Fårevejle Højskole,
Adelers Allé 127,
4540 Fårevejle.

Endnu mangler undervisningsministeriets anerkendelse af indstillingen. Endvidere vil det nok være muligt at bringe de nye vedtægter for efterskolen. Et skoleprogram indeholdende efterskolens målsætning og undervisningstilbud vil ligeledes blive vedlagt, så elevforeningens ca. 1200 medlemmer kan være med til at agitere for skolen og sørge for, at der bliver fuldt hus fra starten.

Det vil nok være nødvendigt at forhandle om, under hvilke former elevforeningen kan fungere videre, og det må da blive et vigtigt punkt på dagsordenen ved generalforsamlingen næste år. Vi skulle gerne fortsat lade »Sølvsnoren« være bindeled mellem de elever, der har gået på Fårevejle Højskole under de forskellige former, skolen har virket under.

Ved afskedsfesten for F.71 måtte vi også tage afsked med sygeplejelærerinde, frk. Grete Schärfe, der er blandt de lykkelige, der er blevet optaget til fortsat uddannelse på Sygeplejerskehøjskolen i Aarhus. Grete Schärfe ydede en meget værdifuld indsats i de 8 måneder, hun virkede her, og der skal lyde en hjertelig tak til hende og et velkommen til elevforeningens bestyrelse, hvor hun blev valgt ind ved sidste generalforsamling.

Vi har heldigvis fået erstatning for Grete Schärfe og Martha og Olaf Roesgaard. Elisabeth Ørum har nu – efter vel overstået eksamen – fuldt timetal og cand. agro. Poul Sloth er trådt i Roesgaards sted, og familien er flyttet ind i »Søbo«.

E. 71 – i alt 48 elever plus 6 på køkkenfronten – er i fuldt sving. Der har været velkomstfest for dem med pastor Flensted Andersen, Skamstrup, som taler.

F. 71 mødte talstærkt op til gensynsfe-
sten, og de nuværende elever gav dem
en fin underholdning, ligesom lærersta-
ben i fin stil opførte »Vejrmøllerne«
(paraplyerne) af Henning Nielsen. Det
var dejligt at se F. 71 igen, og vi havde
en god fest. P. J.

NB!

Fårevejle Sygeplejehøjskole modtager
sit sidste elevhold d. 1. februar 1972.
Indmeldelse kan endnu nås!

Lærerstab er:

Grete Brundt, forstanderinde.

Poul Jeppesen, forstander.

Johanne Mikkelsen, højskolelærerinde.

Gerda Radmer Jensen, sygeplejelærer-
inde.

Elisabeth Ørum, sygeplejelærerinde.

Poul Sloth Petersen, højskolelærer,
cand. agro.

Jytte Larsen, gymnastiklærerinde.

Sigrid Jeppesen, lærerinde.

Program sendes gerne.

Nyt telefonnummer:

(03) 45 31 83.

FÅREVEJLE HØJSKOLE

SYGEPLEJEHØJSKOLE

Oprettet 1907

Sygeplejehøjskole 1951

Adresseforandringer meddeles
til postvæsenet

Redaktør:

Forstander Poul Jeppesen,
Fårevejle Højskole,
4540 Fårevejle st.

Tryk: Sjællands Tidende, Holbæk
